

Οικογένεια

INTRIK

*Το μυστήριο
είναι δική μας υπόθεση*

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
THE INTRIGUES: UN ENIGMA BLU ZAFFIRO
Pierdomenico Baccalario & Alessandro Gatti

Copyright © Book on a Tree Ltd., 2018
A story by Book on a Tree
www.bookonatree.com
Published by agreement with Book on a Tree Ltd.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2019
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Book on a Tree Ltd.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου
του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ISBN: 978-960-605-744-1

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Μάρτιος 2019

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δήμητρα Δότση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Βίκυ Κατσαρού, Εκδόσεις Διόπτρα
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Νατάσσα Χαραλαμπίδη, Εκδόσεις Διόπτρα

Εκδόσεις Διόπτρα

ΕΔΡΑ
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι.
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Στοά του Βιβλίου
Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα. Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

Pierdomenico Baccalario
& *Alessandro Gatti*

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ
ΜΠΛΕ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

μετάφραση
Δήμητρα Δότση

εικονογράφιση
Tommaso Ronda

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

IMOTZEN

TIMHO

OPBIA A'

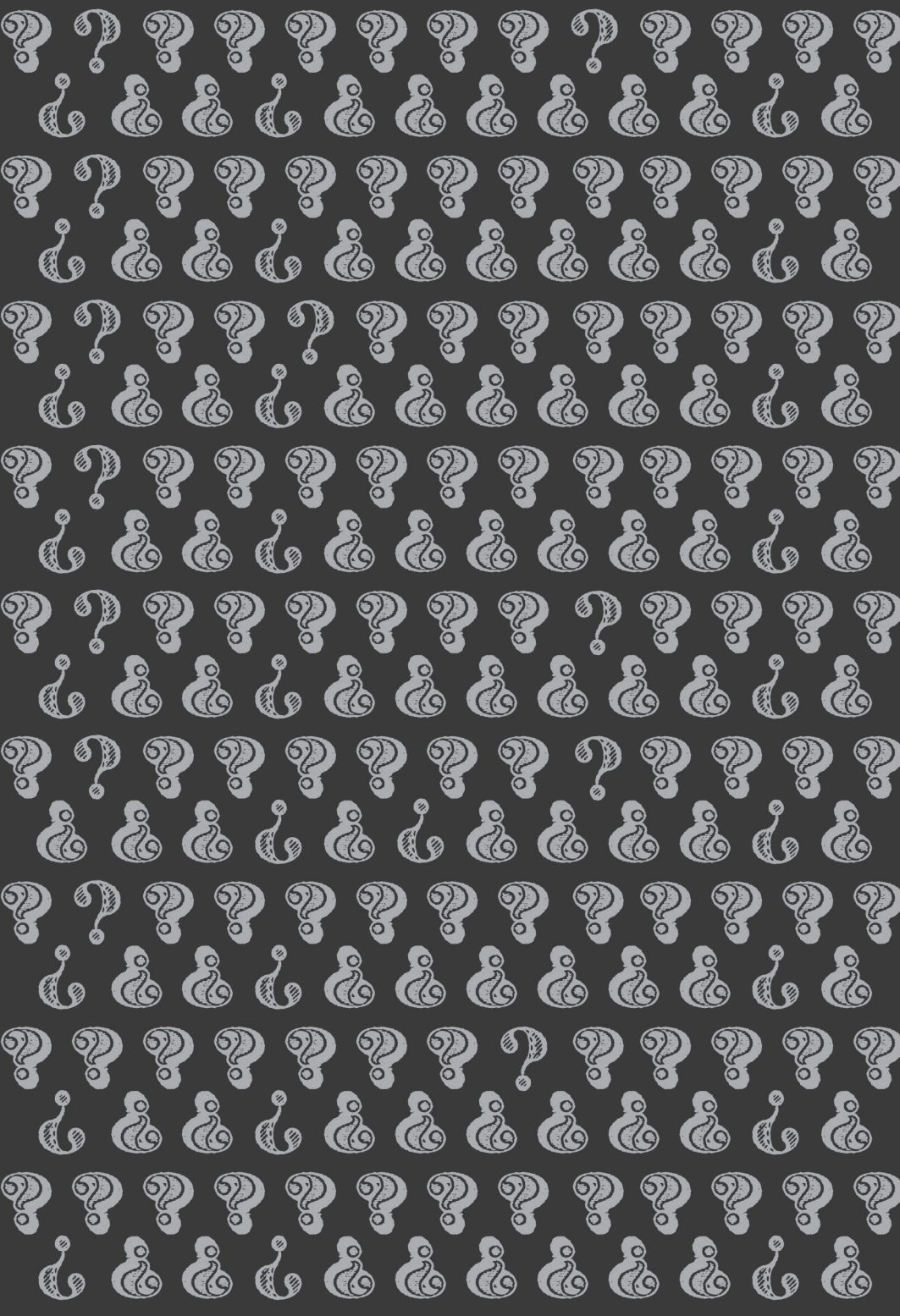
ΛΑΖΑΟ

ΖΕΑΝΤΑ

ΜΑΡΚΟΥΣ

ΒΙΝΑ

Ένα ήρεμο απόγευμα
στην οικία Ιστρίγκ...

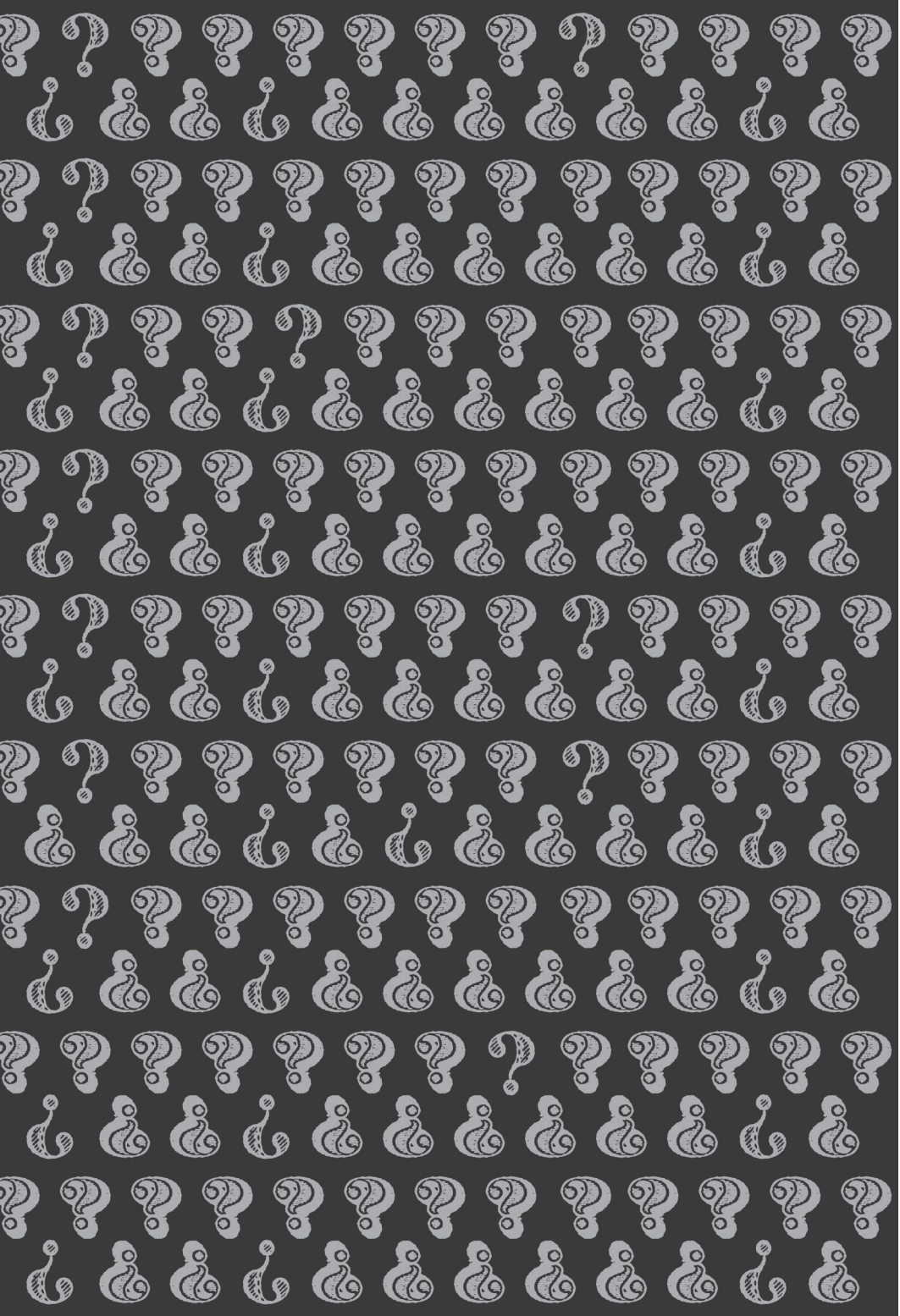
*Τι σημαίνει ίντριγκα; Για πολλούς είναι
μια μπερδεμένη και περίπλοκη υπόθεση.
Για μένα, πάλι, ίντριγκα σημαίνει ένα τέλειο πρωινό!*

*Χένρι Μπέντζαμιν Ιντρίγκ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
τόμος δεύτερος – ακυκλοφόρητος*

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

1. Γιατί τόσο μυστήριο;	13
2. Πού πάμε;	19
3. Τι είναι το ιντριγκο-σμόκιν;	29
4. Πώς μπορεί να εξαφανιστεί ένα ζαφείρι;	34
5. Τι καλύτερο από μια κρέπα;	45
6. Ποιος μπορεί να εμπιστευτεί αυτούς τους δύο;	61
7. Για ποιον χτυπάει ο συναγερμός;	70
8. Και αν ο ένοχος ήταν το θύμα;	84
9. Πικιουρίλι ή Ντουπόν;	92
10. Ποιος σπάει τα νεύρα σε ποιον;	106
11. Τι είναι αυτή η κουκκίδα στον ουρανό;	116
12. Κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο του Ζιρλενστάιν	129
13. Είναι τώρα αυτό μουσική;	140
14. Εγκληματίες ή ερωτευμένοι;	153
15. Ποιος φοβάται τη νύμφη με το μουστάκι;	159
16. Ένα πακέτο από το Παρίσι	167

1.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΣΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ;

Ενα πέπλο ομίχλης είχε τυλίξει τα κανάλια του Άμστερνταμ κι ο ήλιος έμοιαζε σαν κεφαλάκι καρφίτσας πάνω στον μουντό ουρανό. Στον Άμστελ, τον μεγαλύτερο ποταμό της πόλης, μερικές βάρκες γεμάτες εκδρομείς έπλεαν νωχελικά. Όλα έδειχναν ήρεμα και φυσιολογικά. Όλα εκτός από μια μικρή λεπτομέρεια: μια μικρή γαλανόλευκη ψαρόβαρκα κυλούσε αργά προς το κέντρο της πόλης.

Πολύ περίεργο για ένα κυριακάτικο πρωινό.

Η παλιά της μηχανή μούγκριζε και ο ψαράς που την οδηγούσε, ένας γεροδεμένος κοντός άντρας με καστανό μούσι, ξεφυσούσε από την πίπα του μικρά σύννεφα καπνού που διαλύονταν στην καταχνιά, εκείνες τις πρώτες μέρες του φθινοπώρου. Κρατούσε σφιχτά το πηδάλιο κι έριχνε διαρκώς ματιές στα σπίτια στα αριστερά του, ψάχνοντας να βρει ένα συγκεκριμένο.

Όταν προσπέρασε μια γέφυρα, επιτέλους το εντόπισε. Είδε έναν μικρό ξύλινο, ξασπρισμένο μόλο και τον πλεύρισε. Η μηχανή άρχισε να σβήνει γλυκά κι εκείνος, αφού έριξε ένα σκοινί, πήδηξε στη στεριά. Έδεσε τη βάρκα του σε μια δέστρα, ανέβηκε τη μικρή σκάλα που οδηγούσε στον δρόμο και, χωρίς κανείς να πάρει είδηση πόσο ταραγμένος ήταν, έφτασε στο σπίτι με τον αριθμό 121 χαραγμένο σε μια οξειδωμένη μπρούντζινη πλάκα.

Δεν υπήρχε ούτε κουδούνι ούτε κάποιο όνομα γραμμένο, όμως ο μουσάτος επισκέπτης δεν φάνηκε να δίνει σημασία. Αυτό που τράβηξε την προσοχή του ήταν τα δύο γραμματοκιβώτια, εκείνες οι δύο σχισμές που υπήρχαν πάνω στην σκουροπράσινη πόρτα. Το ένα, στα αριστερά, μετά βίας φαινόταν έτσι σκούρο όπως ήταν, όμως το άλλο, στα δεξιά, ξεχώριζε με το κίτρινο λεμονί χρώμα.

Ο άντρας έσκασε ένα χαμόγελο, ανέβηκε τα τέσσερα σκαλοπάτια της εισόδου κι έβαλε το χέρι του μέσα από το βαρύ μπουφάν που φορούσε.

Ουοοοοοοοοοοοο!

Ένα δυνατό και διαπεραστικό ουρλιαχτό ακούστηκε από το παράθυρο του πρώτου ορόφου.

Ο άντρας έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα, με το χέρι χωμένο ακόμα στο μπουφάν του. Μερικές σταγόνες ιδρώτα κύλησαν στο μέτωπό του. Τι στο καλό ήταν αυτός ο τρομερός ήχος; Κάποια σειρήνα; Συναγερμός; Όχι, σκέφτηκε και ξεροκατάπιε με δυσκολία. Μάλλον ήταν κάτι που έμοιαζε αμυδρά με ανθρώπινη φωνή.

Ο ψαράς περίμενε μερικά δευτερόλεπτα και στο τέλος μάζεψε όλη του τη δύναμη. Έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του μπουφάν του έναν κίτρινο φάκελο, τον έβαλε στο λεμονί γραμματοκιβώτιο και τον άκουσε να πέφτει μ' έναν ελαφρύ μεταλλικό γδούπο. Αυτό ήταν.

Μέσα στο σπίτι, ένας λεπτός, μικροκαμωμένος άντρας, με κολλαριστή γκριζα λιβρέα κι ένα φτερό ξεσκονίσματος στο χέρι, τέντωσε το αφτί του προς την είσοδο.

Ήταν ο ένας και μοναδικός Τιμπό, ο μπάτλερ του σπιτιού, που αναρωτιόταν αν αυτό που μόλις είχε ακούσει ήταν ο κλασικός ήχος ενός φακέλου που πέφτει μέσα σ' ένα γραμματοκιβώτιο. Δεν ήταν και πολύ σίγουρος γιατί τα αφτιά του, όπως

και των υπόλοιπων ενοίκων στον αριθμό 121, εδώ και μία ώρα περνούσαν ένα απίστευτο μαρτύριο με εκείνες τις κορόνες που έβγαζε η δεσποινίς Ίμοτζεν Ιντρίγκ. Η δεκαεξάχρονη Ίμοτζεν είχε αποφασίσει να πάρει μέρος στο πιο διάσημο τάλεντ σόου κι εξασκούσε τη φωνή της στον πρώτο όροφο της οικογενειακής κατοικίας τους. Για τον Τιμπό οι φωνητικές επιδόσεις της ήταν ίδιες και απaráλλαχτες με ελάφι που είχαν χτυπήσει σκάγια, αλλά επειδή δεν είχε ιδέα από μοντέρνα μουσική ούτε είχε χτυπήσει ποτέ του ελάφι με σκάγια, απλώς πήγε μέχρι την κεντρική είσοδο για να σιγουρευτεί.

Αχά.

Όπως συνέβαινε συχνά, η διαίσθησή του τον έβγαζε και πάλι ασπροπρόσωπο: το πράσινο γραμματοκιβώτιο, εκείνο για την κανονική αλληλογραφία, ήταν άδειο. Άλλωστε ήταν Κυριακή. Στο κίτρινο γραμματοκιβώτιο, όμως, υπήρχε ένας φάκελος. Ένας από... εκείνους τους φακέλους. Μόλις ο κύριος Τιμπό τον αναγνώρισε, μια λάμψη φώτισε τα μάτια του. Η παρουσία ενός κίτρινου φακέλου ήταν ιδιαίτερο γεγονός για την οικογένεια Ιντρίγκ, και το γεγονός ότι είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που έλαβαν έναν τέτοιο φάκελο, το έκανε ακόμα πιο ξεχωριστό. Ο μπάτλερ άφησε το φτερό δίπλα στην είσοδο και σαν μικρό παιδί έτρεξε στο τέρμα του διαδρόμου πίσω του, ώσπου έφτασε σε μια πόρτα. Τη χτύπησε ελαφριά αλλά αποφασιστικά.

«Ναι... Εμπρός!» του απάντησε η κεφάτη και κάπως

αφηρημένη φωνή του Λάζλο Ιντρίγκ, τον οποίο η γυναίκα του αποκαλούσε ειρωνικά «πάτερ φαμίλια». Ο Τιμπό άνοιξε την πόρτα του γραφείου. Ο Λάζλο ήταν ένας κομψός κύριος, με καστανά μαλλιά, ανοιχτόχρωμα μάτια, μυτερό πιγούνι και μουστάκι σαν εκείνα που είχαν κάτι εξερευνητές του παλιού καιρού. Καθόταν μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή και χαμογελούσε.

«Αχ, Τιμπό, μπορείς να περιμένεις μια στιγμή;»

«Η αλήθεια είναι, κύριε Ιντρίγκ...»

«Παίζω σκάκι με τον Μάλκολμ του Εδιμβούργου, τον ξάδελφό μου».

Ο Λάζλο για μια στιγμή τράβηξε το βλέμμα του από την οθόνη και χασκογέλασε.

«Το ότι συνέχεια με κέρδιζε εκείνος ήταν το λιγότερο ύποπτο!» του εξήγησε με μάτια που γελούσαν κι αυτά. «Γι' αυτό κι εγώ μπήκα κρυφά στον υπολογιστή του και ανακάλυψα ένα προγραμματάκι που είχε εγκαταστήσει και του υποδείκνυε τι κινήσεις να κάνει... Ακούς, ο παλιοκατεργάρης!»

«Ακούω, κύριε, αλλά...»

«Και τότε ξέρεις τι έκανα, Τιμπό; Χωρίς να με πάρει χαμπάρι ο Μάλκολμ, έβαλα το πρόγραμμά του σε λειτουργία “χιμπατζή” και τώρα βλέπω ότι ο αγαπητός μου ξάδελφος έχει ξαναβρεί τον παλιό καλό εαυτό του και παίζει πάλι σαν ανθρωποειδές, αν και όχι τόσο εξελιγμένο... Πάντως, το διασκεδάζουμε!»

Και πράγματι, ο Λάζλο έσκασε στα γέλια. Ο Τιμπό, με δική του πρωτοβουλία, έκανε μερικά βήματα μπροστά μέχρι να φτάσει στο χαλί και του έδειξε τον κίτρινο φάκελο που είχε ακουμπήσει σ' έναν μικρό ασημένιο δίσκο. Κάτω από το φως του γραφείου, ένα ανάγλυφο, κομψό, στριφογυριστό ερωτηματικό ξεχώριζε πάνω στο χαρτί. Μόλις ο Λάζλο αντίκρισε τον δίσκο με τον φάκελο, πετάχτηκε όρθιος γουρλώνοντας τα μάτια.

«Έχουμε μήνυμα από τη θεία Έντα!» αναφώνησε.

«Ακριβώς, κύριε», τον διαβεβαίωσε ο Τιμπό. «Άρα απόψε θα σερβίρω το δείπνο στην αίθουσα των ρολογιών;»

«Εννοείται, Τιμπό, εννοείται! Στις οκτώ ακριβώς όπως ορίζει η οικογενειακή μας παράδοση!»

2.

Πού ΠΑΜΕ;

Στις οκτώ ακριβώς, στον πρώτο όροφο της οικίας Ιντρίγκ, τα δεκατρία ρολόγια που έδιναν το όνομά τους στο πιο μυστηριώδες δωμάτιο του σπιτιού άρχισαν να χτυπάνε όλα μαζί σε μια κακόφωνη συμφωνία. Η ασυνήθιστη αυτή φασαρία ενόχλησε μέχρι και τον Όρβιλ, το γέρικο λαγωνικό της οικογένειας, που άρχισε να κλαψουρίζει.

Ο Λάζλο εμφανίστηκε μ' ένα ατσαλάκωτο σμόκιν, ίσως κάπως στενό στην κοιλιά για να του θυμίζει πόσος καιρός

είχε περάσει από τότε που είχε βγει εκτός δράσης. Και κυρίως πόσα σαλάμια και τυριά είχε περιδρομιάσει.

«Μπαμπά!» αναφώνησε ο δεκάχρονος Μάρκος, το πιο μικρό μέλος της οικογένειας, αλλά και ο πρώτος που μπήκε στην αίθουσα, γοητευμένος από τα ρολόγια και τους μυστικούς μηχανισμούς τους. Ο Μάρκος είχε *Ταλέντο στα Μηχανήματα*, γιατί απλούστατα μπορούσε να καταστρέψει ανεπανόρθωτα οποιοδήποτε μηχάνημα σε λιγότερο από δώδεκα δευτερόλεπτα. Και εκείνος φορούσε σμόκιν, το οποίο είχε φτιάξει στα μέτρα του ο καταπληκτικός μίστερ Πίκελμαν, ο ράφτης της οικογένειας.

«Εντάξει, το καταλάβαμε ότι η σημερινή μέρα είναι σημαντική, αλλά δεν είναι κάπως υπερβολικό το σμόκιν;» ακούστηκε η φωνή της Ζέλντα, της αδελφής του, έναν χρόνο μεγαλύτερή του.

Πατέρας και γιος τινάχτηκαν ολόκληροι, αφού κανείς δεν την είχε δει να μπαίνει ούτε είχαν καταλάβει ότι βρισκόταν ήδη στο δωμάτιο. Λογικό αφού αυτό ήταν το δικό της Ταλέντο: το Βάδισμα του Φαντάσματος.

«Αγαπητοί μου... ας μην ξεχνάμε τις παραδόσεις. Πάντως... αυτό που φοράω εγώ δεν είναι σμόκιν», απάντησε ο Λάζλο με πονηρό ύφος.

«Α, μπα; Και τότε τι είναι;»

«Αχά! Αυτή ακριβώς την ερώτηση περίμενε ν' ακούσει ο πατέρας σας», σχολίασε η Βίνα Ιντρίγκ, και τέντωσε το

τελείως οβάλ πρόσωπό της περιμένοντας να τη φιλήσει ο άντρας της στο μάγουλο. Και εκείνη ήταν κομψά ντυμένη. Φορούσε ένα μακρύ, ασημένιο ινδικό σάρι, στα μαλλιά της είχε ένα διαμαντένιο διάδημα και στα χέρια της μακριά μεταξωτά γάντια, που όμοιά τους είχε να δει κανείς από την εποχή των μαχαραγιάδων, οι οποίοι ήταν μάλιστα μακρινοί της συγγενείς. Προχώρησε ανάμεσα στα δύο παιδιά σαν πραγματική ντίβα, περίμενε τον Λάζλο να της τραβήξει την καρέκλα και μόνο τότε κάθισε αναστενάζοντας ελαφρά.

«Αυτό είναι ένα από τα ελάχιστα ιντριγκο-σμόκιν που κυκλοφορούν ακόμα!» απάντησε στο τέλος ο Λάζλο, μ' ένα μυστηριώδες ύφος.

Η Ζέλντα κατέβασε τα μούτρα όπως έκανε κάθε φορά που δεν καταλάβαινε κάτι.

«Δηλαδή;»

«Είναι ένα από τα Τριάντα Εννέα Κειμήλια», ψιθύρισε ο Μάρκος.

«Ακριβώς!» πετάχτηκε ο Λάζλο. «Για να πάρετε μια ιδέα, στη φόδρα του σακακιού μου υπάρχουν τριάντα εννέα κρυφά τσεπάκια».

Ο Λάζλο έδειξε την κομψή, ασημένια μεταξωτή φόδρα που έμοιαζε εντελώς φυσιολογική. Ξαφνικά, κουνώντας γρήγορα και παιχνιδιάρικα τα χέρια του, έβγαλε ένα σωρό μικρά αντικείμενα και τα τοποθέτησε στο τραπεζομάντιλο το ένα πλάι στο άλλο: έναν μικρό μεγεθυντικό φακό, έναν

σουγιά, μια μικροκάμερα, μια μίνι συσκευή ηχογράφησης, ένα σημειωματάριο, ένα στιλό, έναν λοστό...

«Απίστευτο! Κοίτα εκεί πόσα πράγματα!» αναφώνησε ο Μάρκος.

«Και πόσο χρήσιμα για ένα οικογενειακό δείπνο...» μουρμούρισε η Ζέλντα, προσπαθώντας να μη δείχνει πολύ έκπληκτη. Μόνο που δεν ήταν εύκολο με όλα αυτά τα αντικείμενα που αράδιαζε ο μπαμπάς της δίπλα στα μαχαιροπίρουνα.

«Και σε περίπτωση που τα πράγματα δυσκολέψουν...» συνέχισε ο Λάζλο, «έχουμε κι αυτά τα μανικετόκουμπα».

«Απαίσια», σχολίασε το κορίτσι.

«Είναι λίγο παλιομοδίτικα, έχεις δίκιο, αλλά...» Ο Λάζλο έπιασε στα χέρια του κάτι σαν μεγάλο μαργαριτάρι και μεμιάς το άνοιξε στα δύο. «Είναι το τέλειο μέρος για να κρύβεις μια δυο δόσεις δηλητήριο...» σχολίασε, κάνοντας ότι φυσάει μια ανύπαρκτη σκόνη.

«Τζαμάουα!» φώναξε ο Μάρκος και κάθισε στη θέση του.

Η Βίνα ίσα που ξερόβηξε, όμως αυτό ήταν αρκετό για να νιώσει το αγόρι ένα αόρατο βέλος να το στοχεύει. Για κάποιον σαν κι εκείνον που καμάρωνε ότι ξέρει οκτώ γλώσσες (ολλανδικά, γερμανικά, αγγλικά, ινδικά, γαλλικά, ιαπωνικά και κάτι λίγα ισπανικά και ρωσικά), αυτή η έκφραση δεν ήταν απλώς του δρόμου. Ήταν τελείως ανάρμοστη.

Η Ζέλντα παρίστανε ακόμη τη σκεπτική. «Εσύ, μαμά, δεν έχεις ιντριγκο-σμόκιν;»

Η Βίνα χαμογέλασε. «Δυστυχώς, όχι. Εμείς όμως οι γυναίκες βασιζόμαστε στην κληρονομιά που μας άφησε η θεία Ματθίλδη. Έχουμε ολόκληρη συλλογή από καπέλα, τσάντες και κάτι “μοναδικά” κοσμήματα».

«Η θεία Ματθίλδη...» μουρμούρισε ο Λάζλο, λες και γεύοταν ένα εκλεκτό κρασί. «Η Κυρία Γλυκοθάνατη!»

Όλα τα βλέμματα καρφώθηκαν σε μία από τις κρυστάλλινες βιτρίνες που υπήρχαν στριμωγμένες ανάμεσα στα δεκατρία εκκρεμή. Η Ζέλντα και ο Μάρκος ήξεραν καλά τη βιτρίνα με τα Κειμήλια της θείας Ματθίλδης, όπως ήξεραν και τις άλλες βιτρίνες των εκκεντρικών προγόνων τους, αν και η αίθουσα των ρολογιών κανονικά θα έπρεπε να είναι απαγορευμένο μέρος για εκείνους, αφού άνοιγε μόνο όταν λάμβαναν κάποιο κίτρινο φάκελο. Ο Τιμπό, όμως, τους είχε αφήσει να την εξερευνήσουν καμιά δεκαριά φορές, με τη δικαιολογία ότι έπρεπε να τη ξεσκονίσει.

«Μπορώ να μάθω τι δουλειά έχει στο οικογενειακό μας δείπνο αυτό το απαίσιο πουλί μες στη μέση του τραπέζιού;» πετάχτηκε ξεφυσώντας η Ζέλντα κι έδειξε ένα φριχτό βαλσαμωμένο ζώο με κόκκινο ράμφος να κοιτάζει τα πιάτα τους.

Η Βίνα έσκασε στα γέλια.

«Ω, μα αυτό είναι το γούρι μας. Το βάλουμε εκεί επειδή άνοιξαν ξανά οι δουλειές μας...» της απάντησε ψύχραιμος ο Λάζλο. «Είναι η πέρδικα απέρδικα της Πομερανίας, όπως την αποκαλούσε ο ξάδελφός μου, ο Εγκμπέρτους φον Ίντριγκεν!»

Πριν από περίπου πενήντα χρόνια, ο ξάδελφος Εγκμπέρτους βρισκόταν σε μια επικίνδυνη κατασκοπική αποστολή στην τότε Ανατολική Γερμανία όταν... συνειδητοποίησε πως αυτό το παράξενο πουλί δεν έφευγε δευτερόλεπτο από κοντά του. Και τότε πήρε μια γερή απόχη και... κρακ!»

Ο μπαμπάς Ιντρίγκ, με μια γρήγορη κίνηση, ξεκόλλησε τον λαιμό του άμοιρου πουλιού. Η Ζέλντα και ο Μάρκος ανατρίχιασαν ώσπου είδαν ότι μέσα στην πέρδικα κρύβονταν ένα σωρό καλώδια, μηχανισμοί και παλιά ηλεκτρικά κυκλώματα.

«Μα τα χίλια σαπούνια!» αναφώνησαν τα δύο αδέλφια.

«Όπως βλέπετε, η πέρδικα δεν ήταν πέρδικα, αλλά ένας κινητός κατασκοπευτικός μηχανισμός, σοβιετικής κατασκευής, που λειτουργούσε με τηλεχειρισμό. Πραγματικό διαμάντι για εκείνη την εποχή, αλλά μ' ένα μικρό ελάττωμα: με την πρώτη βροχή άρχιζε να βουίζει και να βραχυκυκλώνει!»

«Άσε που ο ξάδελφος ήταν σαν κι εσένα, Μάρκος. Είχε *Ταλέντο στο Σαμποτάρισμα*».

Τα δυο αδέλφια έβαλαν τα γέλια και άρπαξαν την πέρδικα απέρδικα του ξάδελφου Εγκμπέρτους όλο περιέργεια. Ο Λάζλο κάθισε στην κεφαλή του τραπεζιού, χάιδεψε το χέρι της Βίνα, άνοιξε την πετσέτα και την άπλωσε στα γόνατά του.

«Με όλη αυτή την κουβέντα περί πουλιών και κυνηγιού, μου άνοιξε η όρεξη!»

Κοίταξε το στρωμένο τραπέζι και μόνο εκείνη τη στιγμή αντιλήφθηκε ότι έλειπε ακόμα κάποιος.

«Πού είναι η αδελφή σας η Ίμοτζεν;» ρώτησε.

«Τι να σου πω; Μάλλον στο δωμάτιό της...» του απάντησε ο Μάρκους.

«Θα αλλάζει πάλι φωτογραφία στο προφίλ της...» πρόσθεσε η Ζέλντα.

«Ξέρει ότι απόψε τρώμε εδώ;» επέμεινε ο μπαμπάς Ιντρίγκ, γουρλώνοντας τα μάτια.

«Το ξέρει, αλλά είχε δουλειά. Δεν ήξερε αν έπρεπε να βάλει τα μαλλιά της μπλε ηλεκτρική ή πράσινα μουχλί!» εξήγησε ο Μάρκους, χαμογελώντας πονηρά.

«Πράσινα μουχλί;» επανέλαβε η Βίνα, σαστισμένη.

Ξαφνικά, λες και αυτά ήταν τα μαγικά λόγια που χρειάζονταν για να την καλέσουν, η Ίμοτζεν εμφανίστηκε επιτέλους στην αίθουσα των ρολογιών. Φαινόταν εκνευρισμένη και είχε κρύψει τα μαλλιά της κάτω από έναν τεράστιο μάλλινο μπερέ.

«Κρυώνεις, Ίμι;» τη ρώτησε αμέσως η Βίνα.

«Το πρόβλημα δεν είναι το κρύο, αλλά... η αηδία!» της απάντησε η κόρη της και κάθισε στο τραπέζι σταυροπόδι. «Το φυσικό χρώμα των μαλλιών μου είναι το πιο ξενέρωτο του κόσμου!»

«Αλήθεια, παιδί μου; Και πού το ξέρεις;» τη ρώτησε ο Λάζλο, έκπληκτος, κοιτάζοντας τριγύρω για να βρει τον Τιμπό.

«Δημοσιεύτηκε μια έρευνα που έκαναν οι καλύτερες

fashion bloggers του κόσμου και... Κι εσένα τι σε νοιάζει, μπαμπά;» τον ρώτησε η Ίμοτζεν, κουνώντας το κεφάλι.

«Εμένα; Τι να με νοιάζει εμένα!» παραδέχτηκε ο μπαμπάς Ιντρίγκ, χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό. Μόνο που ύστερα πρόσθεσε: «Αλλά, να, αυτή η ιστορία με τα πράσινα μαλλιά μου θύμισε τότε που ο θείος Ζαν Ζακ έβαλε λάθος χρώμα περούκα σε μια αποστολή στον σταθμό του Παρισιού και... εεε, καλύτερα να την αφήσουμε τη συνέχεια, γιατί είναι ώρα για φαγητό. Γιατί ΕΙΝΑΙ ΩΡΑ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ, ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ;» είπε ψώνοντας τη φωνή για να τραβήξει την προσοχή του Τιμπό.

Η Βίνα ξερόβηξε πάλι, μόνο που αυτή τη φορά τα αόρατα βέλη της προορίζονταν για τον άντρα της, ο οποίος σηκώθηκε ξαφνικά από την καρέκλα του και είπε: «Πρώτα, όμως, πρέπει να σας εξηγήσω τον λόγο για τον οποίο μαζευτήκαμε σήμερα εδώ ντυμένοι όπως αρμόζει σε τέτοιες περιστάσεις, τουλάχιστον οι περισσότεροι από εμάς...» και αγριοκοίταξε τον τεράστιο μπερέ της μεγάλης του κόρης, που σίγουρα δεν είχε καμία σχέση με τις παραδόσεις της οικογένειας.

«Μπαμπά!» ξεφύσηξε η Ίμοτζεν.

«Έλεγα λοιπόν ότι επιτέλους λάβαμε... έναν κίτρινο φάκελο!»

Τα βλέμματα όλων έπεσαν στο κίτρινο ορθογώνιο στη μέση του τραπεζιού και στο στριφογυριστό ανάγλυφο ερωτηματικό. Και τότε, με προσποιητή άνεση, ο κύριος Ιντρίγκ τον άνοιξε.